

מ"ת 27666/03/15 - מדינת ישראל נגד ש ב

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 27666-03-15 מדינת ישראל נ' ב

בפני	כב' השופט אמיר דהאן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	ש ב

החלטה

בפני בקשת בקשת המשיב לעיון חוזר בתנאי שחרור שנקבעו לו ביום 12.3.2015.

המשיב ש ב ת.ז. ** יליד 1979, נעצר ביום 10.3.2015 וכתב אישום הוגש נגדו ביום 12/03/2015. שוחרר בהסכמה בתנאי מעצר בית מלא ביום 12.3.2015 וכעת דן בית המשפט בבקשה לעיון חוזר שהוגשה ע"י ההגנה, בעילה של חוסרים בחומר הראיות.**

כתב האישום מייחס למשיב כי ביום 10/03/2015 הגיע המשיב אל דירת המתלוננת וזאת במטרה לראות את בנו. במעמד ההוא אמר המשיב למתלוננת "אני אזרוק את בגדיך ואני אהפוך לך את הדירה". בהמשך הטיח המשיב מכשיר טלפון נייד שמספרו 0528139088 על השולחן ועל הארץ עד שנשבר. לאחר מכן בעת המשיב אחז בקטין דחף המשיב את המתלוננת וסטר בפניה. למתלוננת נגרמה חבלה בדמות סימן אדום בצווארה. שבועיים לפני האירוע בעקבות וויכוח בין המשיב למתלוננת, הפך המשיב את הלול של הקטין והכה את המתלוננת באמצעות מספר מכות אגרוף בראשה.

ראיות לכאורה:

בין הצדדים מחלוקת לעניין קיומן של ראיות לכאורה, ב"כ המשיב הגיש לבית המשפט טיעונים בכתב בהן טען כך:

לעניין התקיפות: ב"כ המשיב טען לסתירות בדברי המתלוננת באמרותיה שנלקחו ביום 10/03/2015 בפני סיר השטח אורי קסאי כאשר מסרה כי המשיב סטר באזור צווארה, אך המתלוננת לא נשאלה לפרטים נוספים, הסייר דיווח כי ראה סימן אדום על צווארה בצד שמאל. למחרת ביום 11/03/2015 מוסרת המתלוננת בשורות 58-59 כי המשיב נתן לה "מכת סטירה באוזן צד שמאל". ואף ציינה כי שוטר ראה את החבלה. החוקר גרס כי לא נראה על המתלוננת כל סימן או אדמומיות, לדידו של הסניגור מדובר בסתירה מהותית.

בהמשך טען הסניגור כי ניתן לראות סתירה נוספת הנובעת מגרסת המודיעה אשר מסרה בשיחה מול מוקד 100 כי המשיבה איננה פצועה, אך קיים סימן של סתירה על פניה ולא על צווארה.

הסניגור הוסיף וטען כי קיימת סתירה נוספת בגרסת המתלוננת באשר למי יזם את השיחה למוקד 100 ומדוע. לטענת הסניגור המתלוננת למעשה רקמה מזימה כנגד המשיב ולכן יזמה את שיחת הטלפון.

הסניגור מציין כי השניים מצויים בהליך גירושין.

לעניין אירוע האגרופים: ב"כ המשיב טען כי המתלוננת תיארה את האירוע באופן לא אמין וכי העובדה שישנו אדם נוסף אשר נמצא בתחנת המשטרה ומכיר את האירוע, אך אינו מעוניין להעיד בבית המשפט צריכה הייתה להדליק נורה אדומה לחוקר כי מדובר במזימה כנגד המשיב.

בהמשך מציין עורך הדין (בניגוד לאמרתיו של המשיב) כי **"הנאשם מכחיש קרות אירוע כזה והוא כולו פרי דמיונה של המתלוננת"**.

היזק לרכוש במזיד: לטענת הסניגור, המשיב לא ידע האם נגרם נזק למכשיר הטלפון של המתלוננת. המשיב מסר באמרתו כי ידע שמגן המסך נשבר. הסניגור מגבה את דבריו בגרסת המתלוננת לפיה הנאשם לא הצליח לשבור את הטלפון כאשר הכה אותו על פינת השולחן ולכן זרק אותו על הקרקע. מכשיר הטלפון השבור הוצג לראשונה רק למחרת היום, ב"כ המשיב טוען כי זמן זה מנתק את הקשר הסיבתי הנדרש לצורך קיום העבירה.

אינמים: ב"כ המשיב טען כי המדובר באיום מותנה שנאמר לכאורה כנגד בגדיה של המתלוננת. ב"כ המשיב אף הביא מדבריה של כב' השופטת ד. כהן בהחלטה מיום 11/03/2015:

"באשר לאיום איני סבורה שנוסח האיום המופיע בהודעת המתלוננת מקים יסוד סביר לעבירה שכן איים כי יזרוק את בגדיה לפח או בדומה לכך ולא מעבר לכך".

מחדלי חקירה: ב"כ המשיב ציין מספר מחדלי חקירה פרוצדורליים וציין, בין היתר, כי יכול והגב' ליאור אדאף היתה נוכחת בעת מסרה המתלוננת גרסתה לשוטר קסאי, ולמחרת מסרה את גרסתה במשטרה.

לאחר מכן הציג ב"כ המשיב משנה שלמה שעניינה זיכוי והרשעה בגין מחדלי חקירה והשפעתם על התיק העיקרי.

קעת יבחן בית המשפט את הראיות באופן מפורט:

אמרת המתלוננת א ב מיום 11/03/2015: המתלוננת עונה לשאלת החוקר כי המשיב תקף אותה בעבר וכשנשאלה לפרטים ענה כך: **"לא זוכרת במדויק זה היה לפני שבועיים שלוש בשעות הלילה הוא ישן אצלי בדירה.. כי לפעמים הייתי חושבת שאולי זה יחזור לקדמותו וזהו... וכל הזמן מאז שהוא נפרד מימני הוא כל הזמן טוען שאני בוגדת בו כאילו בגלל שהוא בוגד בי אז הוא חושב שאני בוגדת בו והייתי באותו היום בלילה יושבת על**

המיטה עם הילד בן חודשיים כיום בזמנו היה כבן חודש ואפילו לא יודעת מה הסיבה הוא נכנס לחדר הפך את הלול של הילד כאשר הילד בידיים שלי בעצבים ואז הביא לי שני אגרופים לראש וזהו, וביום למחרת בבוקר הוא הצטער וביקש סליחה, ולא חשבתי שזה יחזור על עצמו ולכן לא דיווחתי למשטרה וגם עכשיו רציתי לבטל את התלונה כי אני מרגישה שבחיים לא הייתי במצב כזה ומאז כל יום הוא היה מגיע לראות את הילד וכל הזמן שהיה מגיע היה מקלל אותי ואז כל פעם שהיה מגיע לראות את הילד הייתי יוצאת מהבית והולכת ונותנת לו את הזמן בכדי לא לייצור עימות". לשאלות החוקר עונה המתלוננת כי לא זוכרת את התאריך המדויק אך זוכרת כי המדובר בשעת לילה מאוחרת, לאחר חצות. המתלוננת מסרה כי סיפרה לחברתה על האירוע מיד לאחריו, אך איננה מעוניין לערב את החברה, וכן החברה אינה מעוניינת למסור עדות ולהיות מעורבת. המתלוננת מתארת את האירוע ומספרת כי המשיב הגיע לדירה בשעה 20:00 ולקח כמה בגדים שהמתלוננת כיבסה ונשארו בדירה. השניים היו צפויים ללכת למחרת לבית הדין הרבני ולכן המשיב אמר למתלוננת כי הוא לא יתן לה גט ולדבריה "... וכאילו כל יום מחפש לריב איתי ואני לא נותנת לו את האופציה לכך". בהמשך סיפרה כי חשש כי המתלוננת מקליטה אותו באמצעות מכשיר הטלפון הסלולארי ולכן לקח את המכשיר הסלולארי והלך לסלון הדירה שם הטיח את הטלפון בשולחן וברצפה עד שהמכשיר נשבר. המדובר במכשיר "סמסונג גלקסי 5" המתלוננת הציגה בפני החוקר את מכשיר הטלפון השבור. החוקר העיר כי הטלפון צולם וצורף לתיק החקירה. המתלוננת מוסרת כי האירוע התרחש בעוד המשיב אחז בידו את ילדם המשותף שלו ושל המתלוננת ולכן המתלוננת תפסה את ידו באמצעות הידיים שלה. כשנשאלה אם צבטה אותו ענתה "לא יודעת תפסתי לו את הידיים כי פחדתי נורא על הילד שהיה בזמן הזה בידיים שלו..... כי פחדתי ואז הוא דחף אותי בתגובה עם היד שלו, יד אחת אחז בילד וביד השניה שזאת יד ימין דחף אותי ונתן לי מכת סטירה באזור אוזן צד שמאל, והשוטר ראה את החבלה". החוקר העיר כי לא נראו כל סימנים על גופה של המתלוננת. המתלוננת גרסה כי לא תקפה את המשיב, ואף לא קיללה אותו. פשוט הלכה וברחה. המתלוננת עונה לשאלת החוקר כי לא הקליטה את המשיב, אך היא מודעת לכך שהוא מאמין שהיא מקליטה אותו. המתלוננת מכחישה כי שברה באופן מכוון את מסך הטלפון הנייד שלו. המתלוננת נשאלה איזה מכשיר יש למשיב אך לא ידעה לתארו, רק אמרה "לא יודעת, אולי כמו שלי קצת יותר גדול, אין לי מושג אני לא מתקרבת לטלפון שלו בכלל". המתלוננת מכחישה כי איימה לזרוק למשיב את הבגדים אלא אמרה לו שאיננה מתכוונת לכבס את בגדיו וכי המשיב צריך לקחת אותם.

אמרת ל א מיום 11/03/2015: הדוברת הינה חברתה של המתלוננת, מסרה כי היא לא רוצה להיות מעורבת בפרשה. ליאור תיארה כי ביצעה את הטלפון לתחנת המשטרה "בשם" המתלוננת, אך אין בידה מידע נוסף שאין בידי המשטרה. לאחר שהתקשרה דיבר השוטר ישירות מול המתלוננת.

אמרת המשיב מיום 10/03/2015: המשיב מספר כי לפני שבוע המתלוננת הוציאה אותו מהבית. בשלב מאוחר יותר התקשר המשיב אל המתלוננת ושאל מתי הוא יוכל לראות את ילדם המשותף וביום 10/03/2015 הגיע אל דירתם המשותפת במטרה לראות את הילד. המתלוננת הסכימה שיגיע לראות את הילד. המשיב התקלח בדירה ולאחר המקלחת המתלוננת התחילה לזרוק את בגדיו של המשיב מהארון אל תוך שקית זבל. המשיב אמר למתלוננת "אם תזרקי לי בגדים מהארון אני אזרוק לך את שלך". המתלוננת לדבריו "התחילה לדבר לא יפה" והחלה לצבוט את המשיב. המשיב ביקש ממנה לחדול וציין כי הילד היה בידי בעוד המתלוננת צבטה אותו. לדברי המשיב, המתלוננת אמרה כי יש למשיב חברה אחרת, המשיב סבר כי דיברה לעצמה כאילו השיחה הוקלטה ואמרה "אל תרביץ לי אתה נותן לי סטירות אתה נותן לי אגרופים כשהיא אומרת את הדברים האלה אני יושב בסלון והיא נמצאת במטבח

אמנם זה בית קטן אבל היה ביננו מרחק שמפריד ביננו שולחן והגב של הספה, אני שוכב עם הילד עם הטלפון שלי. בהמשך המשיב מתאר כי המתלוננת באה, לקחה את הפלאפון של המשיב בכוח ושברה את מסך המכשיר. כתגובה לכך שהמתלוננת שברה את מכשיר הטלפון של המשיב המשיב טוען כי לקח את מכשיר הטלפון של המתלוננת ושבר אותו בכך שזרק אותו על הרצפה. המתלוננת הלכה וחזרה לאחר שעתיים וחצי כל אותו זמן נשאר המשיב עם הילד. לאחר שחזרה המתלוננת אמרה למשיב **"צא מהבית"** והמשיב הגיב **"למה אני אצא? אני עם הילד"**. המתלוננת יצאה וחזרה לאחר 20 דקות בליווי השוטר אלכס. המשיב ענה לשאלות החוקר כי המכשיר הסלולארי שלו בבית או ברכב. כמו כן ענה כי המכשיר הינו "note" נוט 4 וכי המכשיר של המתלוננת הינו "סמסונג 5". המשיב מסר כי לא יודע מה בדיוק הנוזק שנגרם למכשיר הטלפון של המתלוננת, אך מסר כי מקווה כי גם המכשיר עצמו נשבר. המשיב עונה לשאלת החוקר כי אכן איים על המתלוננת שיזרוק לה את הבגדים וזאת מכיוון שלדבריו המתלוננת זרקה את בגדיו שלו. לשאלת החוקר המשיב ענה כי שבר את הטלפון באמצעות 2 מכות בפינת השולחן ולאחר מכן זרק אותו על הרצפה. המשיב מכחיש כי דחף או סטר למתלוננת. המשיב מכחיש כי הכה את המתלוננת לפני כשבועיים. המשיב מסר כי הפך את הלול של הילד ולטענתו, הסיבה בגינה הפך המשיב את הלול הינה כי המתלוננת לא אפשרה לו לשחק ולהיות עם הילד. המשיב מכחיש כי נתן למתלוננת אגרופים בראשה. המשיב עונה לשאלת החוקר מדוע שתשקר המתלוננת כך: **"היא מחפשת לקחת ממני כמה שיותר כסף היא רואה כסף חשבה שהיא הולכת להיות מיליונרית, אני רוצה שלום בית אמרתי לה את זה ברגע הזה היא אמרה לי תצא מהבית אמרתי לה אני רוצה שלום בית היא באה אלי כל היום מקליטה אותי בכוונה מנסה לעצבן אותי היא באה אלי לאוזן אני אתעלל בך אני אמרר לך את החיים עכשיו אני מבין למה היא התכוונה"**. המשיב ענה לשאלת החוקר בכתב יד כי הסימן על צווארה של המתלוננת מקורו במתלוננת עצמה.

אמרת המתלוננת מיום 10/03/2015 (בכתב יד): המתלוננת מסרה כי המשיב הגיע לדירה המשותפת בכדי לראות את ילדם המשותף. במעמד ההוא איים המשיב על המתלוננת שהוא יהפוך לי את הבגדים ויזרוק אותם לפח. המשיב לקח את מכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת ודפק אותו בפינה של השולחן ולבסוף זרק אותו על הרצפה. המשיב דחף את המתלוננת, המתלוננת הסבירה לו שהילד אצלו ביד והמשיב בתגובה סטר למתלוננת באזור הצוואר. החוקר מציין כי למתלוננת סימן אדם בצוואר שמאל. המתלוננת יצאה מהמקום, הלכה לאחת החברות שלה והתקשרה למשטרה. כשנשאלה האם זו הפעם הראשונה מסרה כי לפני שבועיים (ואולי קצת יותר לדבריה), המשיב הפך את הלול של התינוק והכה את המתלוננת פעמיים בראשה באמצעות אגרופיו. המתלוננת מסרה כי היא רוצה להתלונן נגדו, אך מפחדת מתגובתו הצפויה לבוא.

תמלול השיחה מוקד 100 מיום 11/03/2015 שעה 21:10: הדוברת הינה חברתה של המתלוננת, החברה מסרה כי **"חברה שלי בעלה הרביץ לה ושבר לה את הטלפון... היא אצלי עכשיו לא רוצה ללכת למשטרה ולא רוצה שיבואו אליה לבית"**. החברה מסרה כי המתלוננת מודעת לעצם קיום השיחה אל המוקד. לשאלת השוטרת ענתה החברה כי המתלוננת אינה צריכה טיפול רפואי וכי בפניה סימן אדום של סטירה בלבד. השוטרת שאלה האם לשלוח שוטר לדירה המשותפת, איכן שהמשיב נמצא אך החברה שללה אפשרות זו ובקשה כי שוטר יגיע לביתה ולא לביתם המשותף של בני הזוג. החברה שאלה את המוקד האם המשיב יוכל לזהות מיהו הדובר והאם השיחה חסויה והשוטרת ענתה כי השיחה חסויה. בסוף השיחה החברה הזדהתה כ"ליאור".

דו"ח עימות בין המתלוננת והמשיב מיום 11/03/2015: המתלוננת ספרה כי המשיב הגיע לבקר את הילד, ובני הזוג

נכנסו לוויכוח, המתלוננת ניסתה להחזיק את המשיב בכדי שיניח את הילד ואז המשיב דחף את המתלוננת ונתן לה מכה ליד האוזן עם היד. לאחר המכה המתלוננת עזבה את המקום. לשאלת החוקר ענתה המתלוננת כי מכשיר הטלפון שלה נשבר בידי המשיב. לאחר מכן שואל החוקר האם היה מקרה נוסף אך המתלוננת בוכה ואומרת **"אני לא רוצה יותר זהו...."**. החוקר שאל האם המתלוננת תקפה את המשיב, המתלוננת מסרה כי החזיקה בו אך לא תקפה אותו וכן אמרה למשיב כי היא מפחדת על ילדם המשותף אשר היה כל אותו זמן בידיו של המשיב. לשאלת החוקר בעניין סימנים הקיימים על ידיו של המשיב ענתה המתלוננת **"אני לא עשיתי שום דבר בכוונה, אני החזקתי אותו רק שירגע ולא ימשיך ואני פחדתי שזה ילך ויהיה יותר גרוע"**. המתלוננת מאמתת כי אכן סיפרה לשוטר על התקרית לפני כשבועיים, אך המשיב לדבריה התנצל על שהיה והמתלוננת לא מעוניינת שיעשה דבר מה בעניין. המתלוננת מספרת כי באותו מקרה המשיב נתן למתלוננת מכות בראש והעיף את הלול של הילד. כשנשאלה מהי הסיבה לכך ענתה **"לא יודעת, אני לא זוכרת אולי התווכחו והוא חושב שאני בוגדת בו ואמרת לו שאני לא בוגדת בו ואין לי כוח לזה יותר כל ההתנהגות שלו ככה כי הוא חושב שאני בוגדת בו"**. המשיב נשאל לתגובה ומסר כי **"לפני שבועיים כן הפלתי את הלול של הילד, וכן שברתי לה את מכשיר הטלפון אבל מעולם לא הרבצתי לה, לא לה ולא לאף אחד אחר בחיים"**. המשיב עונה לשאלת החוקר כי חשב שהמתלוננת שברה את מכשיר הטלפון שלו, אך נשבר רק מגן המסך אותו המשיב זרק לפח. המתלוננת מגיבה כי לא שברה את מגן המסך וכי המשיב מגיע אל הבית ומתגרה בה.

בסוף העימות מבקשת המתלוננת לשחרר את המשיב.

זכ"ד סם לוי מיום 10/03/2015: השוטרת מוסרת כי הגיע למקום האירוע שם פגשה בחברתה של המתלוננת ובמתלוננת עצמה. המתלוננת בתחילה לא שיתפה פעולה בשל חשש מהמשיב, רק לאחר שיחות עם השוטר אורי קסאי המתלוננת הסכימה לשותף פעולה וסיפרה כי בן הזוג שלה סטר בפניה וכן השוטרת מסרה כי על צווארה של המתלוננת סימן אדום. כמו כן המתלוננת מסרה כי המשיב נמצא באותו זמן ביחד עם ילדם המשותף בביתה של המתלוננת. המתלוננת לא רצתה כי המשיב יעצר שכן התינוק בבית. השוטרים והמתלוננת הגיעו למקום והשוטרים ביצעו מעצר

בתיק צילום הטלפון הסלולארי של המתלוננת.

בתיק צילום המראה סימנים קלים על ידו של המשיב.

כפי שקבעה כב' השופטת ד. כהן, וכפי שעולה מהראיות שבפני, האיום אשר צוין באמרתו של המשיב הינו מותנה ומופנה בפועל אל בגדיה של המתלוננת ולא לגופה. בנסיבות ההלו נראה כי אין ראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירת האיומים.

לעניין עבירת התקיפה, נראה כי המדובר בשני אירועים :

באירוע הראשון, אמרת המתלוננת עומדת לבדה, וכן חרף העובדה כי המשיב לכאורה הכה את המתלוננת בראשה במכות אגרופ לא נמצאו כל סימנים או מסמכים רפואיים המעידים על גרם חבלה כלשהי, וזאת כשבועיים לאחר קרות האירוע. על כן הראיות לעניין תקיפה זו חלשות מאוד וכן עמדת המתלוננת בעניין

תקיפה זו מורידה את ההסתברות כי המשיב יורשע בדין בגינה, אך אין לומר כי נשלל הסיכוי הסביר להרשעה.

באירוע השני בפני בית המשפט אמרת המתלוננת ואמרת חברתה וכן הסימנים על גופה של המתלוננת בצורת אדמומיות באזור צווארה של המתלוננת. הסתירות שהוצגו על ידי הסניגור אין בהן בכדי לשלול את סיכויי ההרשעה, המדובר במקרה בו משקלן של עדויות יהווה גורם הכרעה משמעותי בתיק העיקרי אך לעניין הליך המעצר, די בעובדות שבפני בכדי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה בדבר האירוע שהתרחש ביום 10/03/2015, אשר על כן, אני קובע כי ישנן ראיות לכאורה לעניין התקיפה, אך אין ראיות לכאורה לעניין האיומים.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ה, 15 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.